

"een bos geknakte bloemen"

De oude vrouw liep over de bevroren akker te strompelen, een flinke bos geknakte bloemen onder haar linkerarm. Het was koud decemberweer en ze was moe, tot op het bot verkild en aan het eind van haar krachten. Die laatste dagen wogen zwaar. Zo lichtvoetig als ze in januari begonnen was, zo moeizaam gingen de laatste loodjes.

Ze had echter geen keus, haar leven en sterven was meer voorbeschikt dan dat van wie ook. Het aantal kinderen dat ze krijgen zou was al tevoren beslist en ook dat ze vrijwel allemaal zouden sterven vóór haar. Met de dood van de laatste was ook háár lot bezegeld. Wat er van hen allen bleef was slechts een getal om de wereldgeschiedenis aan te duiden. Ze waren geen personages, ze hadden geen verleden en geen toekomst, ze waren alleen maar een verduidelijking van een gebeuren dat geweest was, van het nu en van de toekomst.

De oude vrouw zag in de nog mistige verte van de akker een wieg staan, gevlochten van wilgetenen. Vlak daarvoor schitterde een ijsbloem, die onmiddellijk verdorren zou, zodra ze hem plukte. Ze wist dat en tóch kon ze niet aan dat plukken ontkomen, dat haar lot en dat van haar laatstgeborene zou bezegelen. Vanuit de wieg klonk het zachte geluid van de baby die haar zou opvolgen.

© december 2010, Alida, BasicPublishing.nl